

[Geert-Jørgensen.]

der Drukkenboltene og dem, der bander, Kæltringerne, baade de fine og de grove, Skøger og Alfonsere og Folk, som fører et ryggesløst Liv og fornægter al Guds frygt og alt, hvad Folkekirken skulde repræsentere. Hele dette Sammensurium betragtes som et Trossamfund, det fremgaar af § 76 i Grundloven, der taler om de fra Folkekirken afvigende Trossamfund, det vil altsaa sige, at man betragter dette Sammensurium, Folkekirken, som et Trossamfund. Derfor maa vi tænke paa, om ikke Tiden er inde til at overveje, om Folkekirken mere har nogen moralsk Ret til at være til, om Tiden ikke er inde til at prøve paa paa en eller anden Maade at frigøre Menneskene, saaledes at de selv kommer til at bære det hele og fulde Ansvar ogsaa med Hensyn til de religiøse Fornødenheder, de nu en Gang maatte have. Ved Grundloven af 1849 fik vi ganske vist Religionsfrihed, men det er ikke gaaet op for alle Mennesker, mange tror, at vi endnu lever under Tvang, og der øves derigennem ofte betydelig Uret. Det er for øvrigt ganske forkasteligt og grundlovsstridigt at tage Penge til kirkelige Formaal af de 2 pCt., som staar udenfor Folkekirken, thi ifølge Grundlovens § 75 er ingen pligtig at yde personligt Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, der er hans egen. Gennem Bevilinger paa Finansloven tvinger man imidlertid alligevel de Mennesker, som staar udenfor Folkekirken, til at betale til denne.

Til sidst vil jeg gerne spørge den højtærede Kirkeminister, om han agter at foretage noget i den Retning, jeg her har peget paa. Jeg ved nok, at den højtærede Minister skyder sig ind under, at der for Øjeblikket sidder en Kirkekommission, Kommissionen er ikke færdig, men jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister ved, hvad der er foregaaet i Kommissionen. Vi har haft Kirkekommissioner før her i Landet, og de har bragt alle mulige Oplysninger, og vi venter ikke, at den nuværende Kirkekommission kan bringe nye Oplysninger til Veje om det bestaaende Forhold mellem Kirke og Stat, ogsaa om Ejendomsforholdet mellem Kirke og Stat. Jeg vil gerne spørge den højtærede Kirkeminister, om han kunde tænke sig i den nærmeste Fremtid at stille Forslag i den af mig angivne Retning, saaledes at der virkelig kan blive Frihed, Ret og Retfærdighed for det danske Folk med Hensyn til de kirkelige Spørgsmaal.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Weygaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Weygaard: Lige umiddelbart forud for det kristelige Afsnit i den ærede sidste Talers (Geert-Jørgensen) Foredrag var der et lille Afsnit, som jeg vil kalde et hedensk Afsnit, nemlig det, der vedrørte Invalideforsikringsagen. Det er dette Tings ærede Medlemmer bekendt, at der ved Finanslovedebatten har været en Polemik mellem det ærede Medlem Hr. Sneum og enkelte andre Medlemmer vedrørende Invalideforsikringsrettens Afgørelser og nogle Læge-Udtalelser, der har været refereret dels i Lægetidsskrifter, dels i Dagspressen, og man har anket over, at Lægerne har været uforstående nok til at lancere Slagordet „Rentesyge“ ud imod de vanføre og lemlæstede. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg havde det vanskelige Arbejde i de første 8 Aar efter Invalideforsikringslovens Gennemførelse at skulle administrere Invalide-loven for Landets største Sygekasse, som har over 100 000 Medlemmer, og hvis det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen havde oplevet blot en Brøkdel af de Tragedier, som oprulledes for mig af de vanføre og de lemlæstede, vilde han ikke have holdt den Tale.

Og lad mig i al Almindelighed som Sygekassemand sige: Der er i Sygekassekredse ved at indarbejde sig en dybt rodfæstet Mistillid til Invalidere-tens Afgørelser. Det er noget af det uheldigste, der kan ske, men det sker ikke mindst ad de Veje, som min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Sneum ogsaa omtalte, at Lægerne bruger dette Ord „Rentesyge“ i Tide og Utide gennem deres Foredrag og Referater i de lægevidenskabelige Tidsskrifter, og det tages op af Dagspressen rundt om i Landet, og Sygekassemedlemmerne faar derigennem Indtryk af, at det nærmest er vanærende, naar man bliver vanfør eller lemlæstet, saa at søge Invalidere-ente, og saa langt skulde vi ikke gerne komme ud. Lad mig saa til sidst sige dette til Forsvar for de vanføre og lemlæstede. Der er jo ogsaa Omstændigheder, som taler til deres Forsvar, som faar nægtet Invalidere-enten, gennem den Administrationsmaade, der findes. Lad mig nævne et Eksempel. Faar jeg nægtet Invalidere-ente og vil appellere Sagen, sker det som oftest derigennem, at jeg bliver henvist til Hospitalsindlæggelse, men i København sker Hospitalsindlæggelsen, der skal være en Appellinstans, hos den samme Læge, som har truffet den første Afgørelse i Invalidere-enten. Det krænker Menneskenes Retfærdighedsfølelse og navnlig Invaliderne og de lemlæstede, som i Forvejen gennem deres fysiske Smerter har tilstrækkeligt til at tære og nage paa Sindet.